

Arrest

nr. 82 397 van 4 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 januari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 17 januari 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 februari 2012.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VANMARCKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De procedurele voorgaanden in hoofde van de verzoekende partij, van Marokkaanse nationaliteit, getuigen van een herhaaldelijk aantreffen in illegaal verblijf en daaropvolgende bevelen om het grondgebied te verlaten.

Op 30 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde (formulier A).

Op 12 december 2011 verzet de verzoekende partij zich tegen zijn repatriëring die wordt geannuleerd.

Op 14 december 2011 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

Op 16 december 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinqies}).

Tevens wordt een beslissing genomen tot het vasthouden in een welbepaalde plaats (bijlage 39bis).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een (vervallen) verblijfsvergunning bezat voor Spanje, zodat de Belgische autoriteiten op 20 december 2011 een overnameverzoek aan de Spaanse autoriteiten richten in toepassing van artikel 9.4 van de Europese Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort: Dublin-II-Verordening).

Op 17 januari 2012 gaan de Spaanse autoriteiten akkoord met de overname van verzoeker.

Op 17 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten J. T.(...)

geboren te Arfoud Rachidia, op (in) (...)1989

van nationaliteit te zijn : Marokko

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING;

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Spanje toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1960 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 9(4) van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene werd op 30.00.2011 aangehouden met toepassing van artikel 7, §1, 1° en 3° van de wet van 15.12.1980 en overgebracht naar het Centrum voor illegalen van Merksplas, waar hij op 14.12.2011 asiel vroeg.

De betrokkene is in bezit van een verblijfsvergunning van Spanje met nummer E11799052 en geldig tot 06.06.2011. De betrokkene verklaarde tijdens zijn verhoor dat hij reeds op dertienjarige leeftijd vanuit Marokko naar Spanje vertrok. Hij zou in 2009 twee maanden in Marokko hebben verbleven en daarna tot aan zijn vertrek naar België in juni 2010 in Spanje hebben verbleven. Op 20.12.2011 werd een verzoek voor overname gericht aan de bevoegde Spaanse instanties, die op 17.01.2012 op grond van artikel 9(4) van Verordening 343/2003 instemden met ons verzoek.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij een asielaanvraag in België indiende (vraag 25) en of hij redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan een andere, verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen (vraag 27). De betrokkene stelde dat hij asiel vroeg omdat hij vreesde te worden teruggestuurd naar Marokko. De betrokkene stelde verder dat hij sinds een jaar een vriendin van Belgische nationaliteit heeft.

We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten.

We benadrukken dat Spanje op 17.01.2012 erkende verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. Dit betekent dat de Spaanse instanties na overdracht van de betrokkene zijn in België ingediende asielaanvraag zullen onderzoeken en de betrokkene niet zullen

verwijderen naar zijn land van herkomst zonder onderzoek van zijn asielaanvraag. De betrokkene verklaarde een vriendin van Belgische nationaliteit te hebben, maar stelde tijdens zijn verhoor uitdrukkelijk geen bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Spanje. Hij verklaarde dat zijn vriendin hem in Spanje zal komen bezoeken. De betrokkene uitte tijdens zijn verhoor geen enkele vrees tegenover de Spaanse instanties en maakte geen melding van feiten of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Spanje die zouden kunnen wijzen op een mogelijke inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

Spanje ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Spanje is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Spaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Spanje kent, net als België, de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Spanje kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende familieleden te hebben. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand maakte de betrokkene geen melding van gezondheidsproblemen. Er is dan ook geen aanleiding om te stellen dat een overdracht aan de Spaanse instanties vanwege redenen van gezondheid strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat er geen aanleiding is om te stellen dat een overdracht van de betrokkene aan Spanje een schending zou betekenen van artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 9(4) van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten.

Betrokkene kan teruggeleid worden naar de bevoegde Spaanse instanties.”

Tevens wordt een beslissing genomen tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

2. Over de gegrondheid

2.1 Naar aanleiding van de op 14 december 2011 door de verzoekende partij ingediende asielaanvraag, het verzoek tot overname aan de Spaanse autoriteiten in toepassing van de Dublin-II-Verordening en het daaropvolgende akkoord van de Spaanse autoriteiten de verzoekende partij over te nemen, heeft de gemachtigde van de staatssecretaris op 17 januari 2012 in hoofde van de verzoekende partij de beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

2.2 De verzoekende partij werd er middels een op 20 februari 2012 aangetekend verzonden beschikking van op de hoogte gebracht dat de kamervoorzitter of de door haar aangewezen rechter met betrekking tot dit door de verzoekende partij ingesteld beroep van oordeel was toepassing te moeten maken van artikel 39/73, §§ 1 en 2 van de vreemdelingenwet.

In casu werd in de beschikking de volgende grond aangegeven om welke reden de kamervoorzitter met betrekking tot voorliggend beroep van oordeel is dat een mondeling debat op een terechtzitting geen meerwaarde heeft en het beroep aldus via een louter schriftelijke procedure dient te worden behandeld:

“Het middel mist feitelijke juridische grondslag, daar de verblijfsvergunning van de verzoekende partij voor Spanje sedert 6 juni 2011 vervallen is”.

2.3 Uit haar verzoek tot horen van 29 februari 2012 blijkt dat de verzoekende partij volhardt in wat werd uiteengezet in haar inleidend verzoekschrift en dit volledig herneemt.

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 2, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Ter adstruering van dit enig middel zet de verzoekende partij het volgende uiteen:

“ENIG MIDDEL:

SCHENDING VAN ARTIKEL 2, 1° VAN WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN

De bestreden beslissing negeert de verblijfsvergunning van verzoeker voor Spanje, welke hem het recht geeft ook doorheen andere Europese lidstaten te reizen.

Het middel is gegrond.”

2.4 Ter terechtzitting van 11 april 2012 wordt de verzoekende partij middels het verwijzen naar de aan de verzoekende partij toegezonden beschikking in toepassing van artikel 39/73 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk gevraagd naar haar standpunt ter zake. De verzoekende partij stelt dat de Raad zal oordelen.

2.5 Daargelaten de stelling van de verzoekende partij als zou zij middels een Spaanse verblijfsvergunning *“Permiso de residencia y trabajo”* (vrije vertaling: vergunning om te wonen en werken) *“het recht hebben door andere lidstaten te reizen”*, te meer daar zij in tegenstelling tot haar opmerking *“te reizen”* evenwel bij de Belgische autoriteiten een asielaanvraag heeft ingediend, stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat deze Spaanse verblijfsvergunning van de verzoekende partij reeds is vervallen op 6 juni 2011.

Gezien de geldigheid van de Spaanse verblijfsvergunning van de verzoekende partij reeds is verstreken sinds 6 juni 2011 kan de verzoekende partij bezwaarlijk worden gevolgd waar zij aanvoert als zou artikel 2, 1° van de vreemdelingenwet zijn geschonden daar *“De bestreden beslissing negeert”* dat zij middels deze vergunning in België vermag te verblijven.

Het enig middel van de verzoekende partij mist dienvolgens zowel feitelijke, als juridische grondslag. Een schending van de door de verzoekende partij ingeroepen bepaling zoals aangehaald *sub* punt 2.3 van dit arrest wordt niet aangetoond.

Het beroep is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPs,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPs